

KOR 239

fra MEXICO CITY BLUES, 1959

Charlie Parker lignede Buddha
Charlie Parker, som for nylig døde
af grin over en gøgler på TV
efter ugers sygdom og overanstrengelse,
blev kaldt Den Fuldkomne Musiker.
Og udtrykket i hans ansigt
var netop så roligt, smukt og dybt
som udtrykket i Buddhas ansigt
gengives i Østen, de tunge øjenlåg,
udtrykket som siger "Alt er godt".
– Det var hvad Charlie Parker sagde
når han spillede, Alt er godt.
Man fik en følelse af tidligt-om-morgenen
som eneboerens fryd, eller som
det fuldkomne skrig
fra et vildt band midt i en jam session
Hysten, dunk – Charlie sprængte lungerne
for at nå det hurtige tempo de hurtige ville have
og dét de ville have
var hans sidste temposkift.
En stor musiker og en stor
opfinder af former
som til slut kommer til udtryk
i sæder og skikke og den slags.

Jack Kerouac (1922-1969)

Wail, Wop: hysten, dunken; genrenavnet (Be)Bop er et onomatopoietikon, og *Wop* er måske en variant heraf. Bop = slag relaterer til såvel det markante trommespil som blæsernes korthugne frasering. *Wail* indgår i titlen på adskillige kompositioner i Beboppen, og hentyder vel til saxofonens og især trompetens "skrig" – sådan som især Dizzy Gillespie kunne udføre det. Det klassiske nummer *Wail*, THE AMAZING BUD POWELL, Vol. 1 (1951) er af Bud Powell med Fats Navarro på trompet.

Speedsters: en betegnelse for folk med (for meget) fart på i livet.

Eternal Slowdown: hans sidste temposkift (formodentlig døden).

© 2010 Oversættelse: Per Olsen